

Alphonse ALLAIS - Nejparížštější příhoda

Kapitola I

V níž se setkáváme s dámou a pánem, kteří by mohli být šťastní, pokud by se stále nehádali.

V tom čase, kdy začíná tento příběh, byli Raoul a Marguerita (nádherná jména pro milence) již přibližně pět měsíců svoji.

Samozřejmě že se brali z lásky.

Jedné pěkné noci – zatímco Marguerita zpívala překrásnou baladu – Raoul sám sobě přísahal, že ta božská Marguerita nebude nikdy patřit nikomu jinému.

Byli by nejšťastnější dvojicí nebýt jejich příšerných povah.

Jakákoli nepatrná provokace – a bác! Rozbitý talíř, facka, nakopnutí do zadku.

V takové chvíli Láska vyhrkla slzu, aby sečkala v sousedství velkého parku na blízké usmíření.

Ó a potom – nekončící polibky, nekonečná obětí, starost a porozumění, vášně žhnoucí jak samo peklo.

Mysleli byste si, že ti dva – co jiného než telata! – spolu bojují jenom proto, aby se mohli znovu udobřit.

Kapitola II

Krátká epizoda, jež, i když se přímo netýká příběhu, poskytuje čtenáři pojem o způsobu života našich hrdinů.

Jednoho dne to však bylo horší než obvykle.

Nebo lépe – jedné noci.

Byli spolu v Théâtre d'Application, kde, kromě jiného, dávali též *The Faithless Wife* od M. Porto-Richeho.

„Dej mi vědět,“ zavrčel Raoul, „až budeš zírat na Grosclauda.“

„A pokud jde o tebe,“ zasyčela Marguerita, „podej mi kukátko, až vystoupí Mademoiselle Moreno.“

Počínaje těmito poznámkami uchylovala se konverzace ke stále jízlivějším replikám.

V drožce, kterou jeli domů, brnkala Marguerita s potěšením na Raoulovu domýšlivost, jako na mandolínu.

Takže doma obě válčící strany zaujaly své pozice.

S rukou napřaženou k úderu a s nemilosrdným pohledem se Raoul vrhl na Margueritu, která se rychle přestala předvádět.

Chyběla chvíle, aby se do ní Raoul pustil.

Tu v okamžiku probleskl jejím malým mozkiem brilantní výplod mysli, který byl důsledkem strašlivého strachu.

Najednou se otočila, vtiskla se do Raoulova obětí a pískla: „Pomoz mi, miláčku, zachraň mě!“

Kapitola III

V níž se naši přátelé usmiřují.

...

Kapitola IV

O tom, jak by lidé, kteří se zajímají o věci, do kterých jim nic není, udělali lépe, kdyby se starali sami o sebe.

Jednoho rána dostal Raoul tento dopis:

„Chceš-li konečně vidět svou ženu v dobré náladě, jdi ve čtvrtek na Bal des Incohérents do Moulin Rouge. Bude tam převlečena za konžskou kánoi. Chytrému napověz! Přítel.“

To stejné ráno dostala Marguerita tento dopis:

„Chceš-li konečně vidět svého muže v dobré náladě, jdi ve čtvrtek na Bal des Incohérents do Moulin Rouge. Bude tam převlečen za rytíře templáře. Chytrému napověz! Přítel.“

Tyto listy nezůstaly bez odezvy.

Když nastal osudový den, s úmysly znamenitě skrývanými pravil Raoul nevinně:

„Drahá, budu nucen tě do zítřka opustit. Neodkladná práce mě volá do Dunkirku.“

A Marguerita s rozkošnou neposkvrněností odvětila:

„To je výborné, právě jsem dostala telegram od tety Aspasia, že je strašně nemocná a touží po mé přítomnosti.“

Kapitola V

V níž budeme pozorovat dnešní divoké mláďi ve viru nejfantasknějších a nejpomíjivějších radostí, místo abychom přemýšleli o věčnosti.

Společenská smetánka *Diabla boiteaux* jednomyslně prohlásila letošní Bal des Incohérents za nezvykle odvázaný.

Spousta ramen, neméně noh; a to se ani nezmiňujeme o estetických doplňcích.

Dva z přítomných se však neúčastnili všeobecného šílenství: rytíř templář a konžská kánoe, oba dokonale maskováni.

S úderem třetí hodiny ranní kontaktoval templář kánoi a pozval ji na večeři.

Místo odpovědi zavěsila kánoe štíhlou ruku do robustní paže templáře a pár odešel.

Kapitola VI

V níž se zápletka vyostří.

„Omluvte nás na okamžik,“ řekl templář číšníkovi, „vybereme si a zavoláme vás.“

Číšník zmizel a templář opatrně zaťukal na dveře privátního pokoje.

Pak, v náhlém gestu, právě když si sundal z hlavy helmu, strhl masku i kánoi.

Oba v tomtéž okamžiku vykřikli úžasem, ani jeden nepoznal toho druhého.

On nebyl Raoul.

Ona nebyla Marguerita.

Navzájem se omluvili a dále nesetřvali u večeře při seznamování. Asi nemusím říkat víc.

Kapitola VIII

Šťastný konec pro každého, vyjma jiných.

Tato malá *mésaventure* byla pro Raoula a Margueritu lekcí.

Od toho momentu se již nikdy více nehádali a byli naprosto šťastní.

Zatím nemají kupu dětí, ale určitě mít budou.